Ч. 206 (14.103). Львів, понеділок 5. серпня 1935. Opłata pocztowa opłacono ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 504-060. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долляр, франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

7-годинний реферат Димітрова.

МОСКВА, ПАТ. Н суботньому засіданні конґресу комінтерну Димітров, герой ляйпціґського процесу, виголосив реферат на тему „Офензива фашизму та завдання комінтерну в боротьбі за одноцілість робітничої кляси проти фашизму". Звіт тревав сім годин. Димітров сказав, що головним завданням пролетаріяту у Франції є не допустити до зірвання пакту взаїмної помочі між Францією та СССР реакційними французькими колами.

Зачувати, що сумніви щодо ратифікації трактату Францією вплинули на прискорення конґресу комінтерну.

Невдалий лет большевицького летуна.

МОСКВА, 3. 8. ПАТ. Около год. 22.30 головний уряд північного морського шляху дістав від залоги літака „УСРР—25" телеґраму, що запримітили надмірне зужиття оливи, що вnеможливлює осягнути задуману мету. Залога просила дозволити перервати лет і осісти на одному з летовищ у півн. СССР. Як літак дістав дозвіл, вернувся з північної частини Моря Баренса та понад острів Коля і місто Петрозаводськ звернувся до Ленінграду й осів щасливо на одному з летовищ в околиці Ленінграду.

Аґенція Аваса повідомляє з Москви: Нова спроба лету Москва—Сан Франціско ц. р. мабуть не відбудеться. Створили спеціяльну комісію, що має розслідити причину, чому забагато оливи зуживалося підчас лету Левонєвського.

Що дається з б. адютантом Гітлера?

Із Атен повідомляють, що там арештували Оттона Штрасера, щоби його виселити з Греції, де хотів провести вакації. Здогадуються, що Штрасер, бувш. Гітлерів адютант, провідник нац.-соц. дисидентів, хотів перенести осередок протигітлерівської пропаганди до Греції.

АТЕНИ, 4. 8. ПАТ. Міністр внутрішніх справ Ралліс сказав, що пристосує до Штрасера закон про перехід грецького кордону без особистих документів.

АТЕНИ, 4. 8. ПАТ. Вістка про арештування Оттона Штрасера, як виявляється, була передчасна. Щоправда видали приказ арештувати його, одначе покищо придержали лише його помічника Бутама на острові Еґіні.

ПРАГА, 4. 8. ПАТ. „Недельні Ліст" твердить, що хоч розійшлися вістки з Атен про Оттона Штрасера, то він є в Празі, де його бачили ще вчора.

Большевики хочуть союзу з Китаєм.

„Матен" помістив телеграму з Льондону, що згідно з вістками з японських джерел, СССР предложив керманичеві китайської армії зачіпно-відпорний союз. Большевицький амбасадор, який тепер є в подорожі по півд. Китаю, сказав, що СССР готов дати Китаєві військову поміч, колиб і далі тревав японський наступ.

Видобули підводний човен із моря.

ЛЕНІНГРАД, 4. 8. ПАТ. Підводний большевицький човен „Б. 3", що затонув тому кілька днів, видобули на поверхню разом із залогою. Залоги кружляків, підводних човнів і всіх воєнних кораблів, що стояли в ленінградській пристані, віддали військову честь товаришам, які згинули на становищі. Похорони жертв катастрофи будуть нині.

Бунт у чеському полку.

МОРАВСЬКА ОСТРАВА. П.А.Т. У 2. полку кінноти, що належить до 7. оломуцької дивізії, збунтувалися вояки, які не хотіли дати собі обстригти волосся при шкірі. Арештували всю шкадрону, 3 підстаршин і 26 кавалеристів. Відповідатимуть перед військовим судом в Оломуці. Арештовані, згідно з урядовим комунікатом, не є чеської національности.

Літак упав на електричну залізницю.

ЛЬОНДОН. ПАТ. На лінію електричної залізнички під містом впав військовий літак, вдарив об електричні проводи та запалився. Летун і його товариш згинув на місці. Комунікацію на якийсь час припинили, щоб спрятати останки літака та направити ушкодження, що повстали наслідком короткого зіпяття.

Протест Союзу Лицарів Залізного Хреста.

Париж, кінець липня 1935.

В 113. ч. „Українського Слова" в Парижі появилася 28. червня ц. р. стаття „*На дні*". Тип, що сховався під літерами „О. Б.", в нечуваний спосіб нападає на б. команданта ґен. Омеляновича-Павленка, дозволяючи собі на його адресу вислови, яких не вжилаб ніодна порядна людина. Причиною такого ганебного випаду послужило, вібито, інтерв'ю, яке дав ґен. Омелянович-Павленко редакторові „Бунту Млодих". Орґанізація учасників Зимового Походу не вважає можливим зупинятись над змістом самого інтерв'ю: це справа ґен. Омеляновича-Павленка. Але зміст інтерв'ю ні в якім разі не міг бути причиною для такого розбишацького нападу.

Ми глибоко обурені названим фактом. Ґен. Омелянович-Павленко — вояк, який *при першій нагоді став до чинної боротьби за незалежну Українську Державу;* він зброєю здійснював самостійність народу, а кермуючи славною Галицькою Армією, *мечем і кровю цементував соборність Нації;* нарешті в 1919 році повів воїцтво в Зимовий Похід, відриваючись від угоди як з червоною, так і з білою Москвою та з інтернуванням у Польщі. Він і тепер у дуже скрутних матеріяльних обставинах находить час і засоби на цінні вклади в українську військову літературу, не сходить зі свого місця та продовжує діло віддано й без закиду.

Прозивати його „людиною без пуття й чести", робити найгидкіші порівнання його особи, плямувати в пресі можуть лише такі люди, які вже не мають ні гідности, ні сорому. *Напад на ґен. Омеляновича-Павленка вважаємо провокацією нашої боротьби!* Ми відмовляємо подібним людям у праві виступати в ролі суддів! Деякі з них і в Українській Армії ніколи не служили, деякі ганебно утікали з фронту, а деякі радили на фронті піддатися ворогові!

Протестуючи рішуче проти подібних проявів здичавіння й розперезаности, закликаємо всіх, кому дорога наша справа, зробити на будуче висновки з ганебної статті, щоб покласти край нікчемности й розкладові, що сіються в Парижі іменем „націоналізму".

УПРАВА СОЮЗУ ЛИЦАРІВ ЗАЛІЗНОГО ХРЕСТА.

ГОСТИНА ЗАКОРД. НІМЦІВ У НІМЕЧЧИНІ.

БЕРЛІН, 4. 8. ПАТ. Німецьку молодь із закордону, що від двох тижнів є у Німеччині, гостили вчора ввесь день полки райхсвери, стаціоновані в Доберіц. Після вправ і короткої ревії війська, молоді німці із закордону взяли участь у великому воячкому таборі, щоби, як каже нім. інформаційне бюро, запізнатися з товариським військовим життям. Вечором при ватрі відбувався цапфенштрайх.

ҐЕН. МАКЕНЗЕН ВИСТУПИВ ЗІ ШТАЛЬГЕЛЬМУ.

БЕРЛІН, ПАТ. У листі до управи Штальгельму ґен. фельдмаршал Макензен, що був членом цієї організації від хвилини її утворення, зголосив своє виступлення з її рядів. Макензен пояснює, що для добра нац. єдности, здійсненої канцл. Гітлером, поодинокі організації не повинні істнувати.

У МОСКВІ ЗАСУДИЛИ ЖІНКУ НА СМЕРТЬ.

МОСКВА, П. А. Т. У Москві засудили на розстріл бувшу горничну княжни Волконської Нітіну. Вона з політичних причин підпалила сім робітничих домів на передмісті Черкізова.

БРАЗИЛІЯ НЕ ПЛАТИТЬ ЗАКОРДОННИХ ДОВГІВ.

РІО ДЕ ДЖАНЕЙРО, 4. 8. ПАТ. Преса повідомляє, що бразилійський уряд задумує тимчасово припинити сплату закордонних довгів і обмежити імпорт товарів.

ПРОТИШТАЛЬГЕЛЬМІВСЬКА ДЕМОНСТРАЦІЯ.

БЕРЛІН, ПАТ. „Нац. соц. Курер" повідомляє про протиштальгельмівську демонстрацію в Штутґарті. Причиною маніфестації було це, що два штальгельмівці зірвали оголошеневу таблицю гітлерівської молоді. Обох штальгельмівців арештували.

ДАРУНОК МУСОЛІНІЯ ДЛЯ КИТАЮ.

ШАНГАЙ, 4. 8. ПАТ. Приїхав тут 3-моторовий італійський літак, що його Мусоліні подарував маршалові Чан-Кай-Шекові.

ВІДІБРАЛИ ДЕБІТ ЗА КАРИКАТУРУ МІКАДА.

ТОКІО, ПАТ. Серпневе число американського ілюстрованого журналу „Ваніти Фейр" помістило карикатуру, що ображує японського цісаря. М-ство внутрішніх справ приказало відібрати негайно дебіт цьому журналові, а міністер закордонних справ поручив японському амбасадорові в Вашингтоні Саіто інтервеніювати, щоб одержати сатисфакцію для Японії.

ФРАНЦУСЬКІ КОМБАТАНТТИ В СССР.

ЛЕНІНГРАД, 4. 8. ПАТ. Приїхав тут гурт бувш. французьких комбатантів під проводом французького посла Пляншета. Французькі гості побудуть у Ленінграді три дні.

ЗЛИВА У ХАРКОВІ.

МОСКВА, ПАТ. Страшна буря зі зливою, що лютувала над Харковом, затопила багато вулиць. Від грому згоріла частина фабрики льокомотив.

ВПРАВИ ФІНЛЯНДСЬКОО ЛЕТУНСТВА.

ГЕЛЬСІНҐФОРС, 4. 8. ПАТ. Вчора в Виборгу відбулися найбільші летунські вправи, які досі були в Фінляндії. Вправи виявили великий рівень фінляндського летунства. На вправах були присутні фельдмаршал Маннергайм міністер війни, нац. оборони Ескаля та нач. вожд фінляндської армії Естерман

САМОГУБСТВО АБДУЛ-ГАМІДОВОГО ВНУКА.

НЮ-ЙОРК, ПАТ. Внук Абдул-Гаміда в листі виясноє, що покінчив самогубством тому, що не вдалося йому оженитися з багатою американкою, якої майно помоглоб йому зорґанізувати наємну китайську армію для здобуття престолу в Туреччині

Молодь у Совітах.

Кожний з нас знає, що деякі психічні ріжниці ділять українця з Галичини від українців з-під російської займанщини. Витворили ці ріжниці відмінні культурні, політичні і господарчі умовини, серед яких жили українці в Австрії та Росії, хоч треба зазначити, що ці умовини не занадто сильно між собою ріжнилися.

Тому кожного з нас тривожить думка, коли думаючи про майбутність, застановляється над тим, які відмінні типи витворить сучасна дійсність по цей і по той бік Збруча.

Трудно, а зокрема для українців майже неможливо, зібрати достовірні дані, що помогли би нам зорієнтуватись у тому, перед якою перспективою стоїмо у майбутньому. Через те приходиться користуватись тими даними, що їх зустрічаємо у чужинецьких публікаціях.

В одному з останніх чисел „Бунту Млодих" з 20. липня ц. р. є цікава стаття під наголовком: „Де йдуть молоді. Унук російської революції", що її написав п. **Claus Mehnert.**

Подамо з тієї статті найцікавіші дані, хоч варто було би передрукувати її в цілости. Мусимо при тому підкреслити, що стаття робить враження дуже солідної та безсторонньої. Її ціль — подати читачам точний інформаційний матеріял. Автор починає з цифрового поділу населення. Молодь щораз більшу ролю відогравати́ме у житті Совітів. Нині, згідно із переписом 1934. р., на 168 міліонів населення нараховують молодих: у віці до 9 літ — 46 міліонів; у віці до 14 літ — 16 міліонів; у віці до 18 літ — 14 міліонів; у віці до 25 літ — 22 міліонів. Разом 98 міліонів.

Отже цих 98 міліонів прийшло на світ по 1910. р., а більшість із них родилась уже в совітській державі. Навіть найстарші серед них лище слабенько можуть пригадати собі революцію. Революція для них — вже не особисте переживання, а тільки подія з історії, як безліч інших.

Суспільні відносини від передвоєнних часів змінились дуже ґрунтовно. Найкраще характеризує цю зміну слідуюче зіставлення: Перед революцією число учеників було у народніх і середніх школах 8 міліонів; нині 23 міліони. У професійних і вищих було 400 тисяч; нині 3 міліони. Працювало в промислі кілька сот тисяч; нині 8 міліонів.

Однак найважнішою річчю є психічне обличчя тієї молоді. Адже вся вона перейшла вже через комуністичну школу, і можна було би сподіватись, що вся вона держиться комуністичних поглядів. На ділі так не є. Відомою є статистика комуністичної молоді. „Жовтенят" (від 8 до 10 літ) є 2 міліони; „Піонірів" (від 10 до 14—16 літ) є 6 міліонів; „Комсомольців" (від 14—16 до 23 літ) є 6 міліонів.

Коли порівняти цю таблицю з тією, що виказує загальну кількість молоді, то стане видним, що не всю молодь охоплюють комуністичні організації. Додайте до того, що автор наводить дані з цілої совітської держави та не займається спеціяльно українською молоддю. А це чейже відоме, що українці завжди давали найменший відсоток у комуністичній партії.

Самі по собі цифри ще не все говорять. Цікавіше є психічне наставлення молоді, навіть тієї комуністичної. І тут автор стверджує, що сучасна молодь у Совітах мало цікавиться політикою. Героїчна доба совітської молоді промайнула. Склалися на це ріжні причини — і та, що для молоді революція це дата з історії, про що вже була мова, і інші.

Підстави, на яких базується іствуючий порядок річей, уже так увійшли в кров молоді, що вона над ними цілковито не застановляється. Зрештою і небезпечно мати власні політичні погляди в державі совітів.

Щож у такому разі заняло місце політики в сфері заінтересувань молоді?

Передовсім — техніка. Молодь перепоєна вірою у техніку, від якої вона всього очікує, а тому найбільшою мрією кожного юнака є причинитись до технічного поступу. Ученики мріють стати інжинірами, конструкторами, авіяторами, астрономами, хеміками, фізиками, ґеольоґами; рідко коли — артистами і лікарями, а майже ніколи урядовцями, учителями чи рільниками. Найбільше зацікавлення будить у молоді летунство. Десятки тисяч учеників самі будують моделі літаків і беруть участь у щорічних змаганнях літаків. Досить сказати, що одна з московських фабрик виробляє щодня 10.000 діточих моделів літаків 4 ріжних типів. Шкіл летунства нині є вже 241, а викваліфікованих летунів кілька тисяч.

Друге місце в житті молоді займає спорт. 1,2 міліонів юнаків мають спортову відзнаку, хоч ця відзнака установлена щойно 4 роки тому та вимагає всестороннього спортового вишколення; 680 тисяч молоді здобуло стрілецьку відзнаку.

На третьому місці слід відмітити заінтересування ділянкою духової культури: мистецтвом, літературою та історією. Донедавна ще кожна повість, театральна песа та забава мусіли мати політичний характер. Тепер у театрі зявився Шекспір і Шіллер, а на полицях книгарень — байки, повісти з пригодами, особливо — твори Жиля Верна; з поетів — Пушкін та Шіллер. Перед роком повернули в школах виклади історії, і вона відразу стала улюбленим предметом.

Мало порівнюючи місця займають еротичні переживання, може тому, що молодь обох полів усюди і в школі і при праці — находиться побіч себе. Подружжя заключують назагал дуже вчасно, а розводів є не так багато, хоч вони є надзвичайно облегшені — для зірвання подружжя вистарчить почтова картка. Еротичної літератури взагалі немає.

Як бачимо досі, життя молоді з колишнього, ударно-революційного, повертає в нормальне русло загально-людських заінтересувань. Тому наперекір всіляким доктринам зроджується цілий ряд елементарних понять, що їх наново в Совітах відкривають, начеб перед тим вони не іствували. Найважніше є відкриття індивідуальности. Зі здивуванням сконстатували, що помимо всяких колективів індивідуальність не щезла. І нині одиниця здобуває щораз більші права, а останніми часами признано навіть право до творчої самотности, коли раніше успіхів очікували лише від колективної творчости. Другим відкриттям є вартість гроша. Нині, коли запроваджено акордову платню, а висота продукції та платні стала найважнішими питаннями дня, змінилось згірдливе колись відношення до гроша.

Хто більше заробляє, цей більше варта, а дівчата волять прогульку у товаристві порядно одягнених хлопців. Через те тепер молодий робітник мріє про новий одяг, а ще перед 2—3 роками нікому до голови не могла прийти подібна думка.

Неоголене лице та брудний ковнірик перестали бути модними, а навпаки, противляться добрим звичаям. Рівночасно з тим вертають назад танці, які висміювали ще так недавно. Недавно відбувся в Москві перший публичний масковий баль, а один з часописів молоді оправдував іствування фокстрота цитатами з Маркса й Енґельса.

Неочікуваним було і відродження поняття патріотизму. Коли від року в офіційних промовах та енунціяціях зявилось поняття Батьківщини, то це сталося тому, що в житті молоді та військових сфер воно вже перед тим здобуло собі право горожанства. В звязку з тим приснули мрії та сподівання всесвітньої пролетарської революції. Нині, хоч теза про всесвітню комуністичну революцію ще далі є начальним гаслом офіціяльної ідеольоґії, термін реалізації цього гасла відсувають, як хто, від 50 до 300 літ уперед.

Отже пройшла героїчна доба совітської молоді. Нині вона бажає спокою, прямує до індивідуального розвитку і до піднесення свого життєвого рівня.

Улягаються розбурхані революцією хвилі.

Х.

АЛЯДАР ЛЯСЛЬО.

Мої переносини.

20. липня.

Почалось з того, що я прийшов учора ввечір до хати. Просувувся я навшпиньки до своєї кімнати, щоб не розбудити своєї жінки. Коли я зачинив за собою безшелестно двері, почав я шукати наомацьки на стіні ґудзика від електрики. Ввійшовши, шукав я у померках за знайомими мені предметами: бюрком, полицею, ліжком... Тимчасом, що я побачив! Кімната була порожня. На місці полиці на стіні велика пляма; малі плями там, де роками висіли образи.

Збентежений, почав я шукати здогадів. Стихійна катастрофа, вогонь, екзекутник?! Ввійшла тихцем моя жіночка.

— Я зовсім забула сказати тобі за обідом, що я мусіла перевести твій кабінет...

— Перенести? навіщо?

— Адже знаєш, що переносимось...

— 19 липня? Маємо час дванацять днів..

— Це правда, але новий комірник прохав мене відступити йому одну кімнату. Він хоче заздалегідь перенести сюди речі, які могли би йому порозбиватися...

Я хотів ударити пястуком по столі, але зробив лише невиразний рух.

— Добре! а деж будуть наші речі, які могли би порозбиватись...

— У пана Бамберґера... Но, не кричи... це прізвище комірника, якого мешкання ми беремо...

— Але чому це все так нагло?

— Т-ж сам хотів змінити мешкання.

— Я?

— Так, ти!

Я пішов до їдальні, тріснувши дверима. Там застав я склад меблів. Ліжко при креденсі, бюрко обернене до стіни шуфлядами, полиця до стіни книжками. Не можна було видобути книжки, щоб прочитати перед сном. Коли я обертався на ліжку дзвеніли тарелі і шклянки, навіть щось упало — одна штука з карльсбадського сервісу.

21. липня.

З кухні принесли мені стільчик, бо не мав я на чім сидіти; все пішло до обивача. Жінка прохала мене замовити їй ріжні скриньки, куди ми мали складати дрібниці. Збігався я по місті як пес. Спав у передпокою, але без матраців. Уночі впало на мене вішало.

23. липня.

Ходив я повідомляти про зміну газового та електричного мірника і прохати, щоб перенесли мені телефон. Буде мала підвишка такси, число телефону буде змінене, а до телефонічної книжки втягнуть мене аж з нового року.

Дома не міг я найти ліжка. Казали мені спати в лазничці, бо ліжко дали відполірувати.

24. липня.

Почали ми пакуватись. Загортаємо в папір кожний тарільчик, кожний кусень шкла і складаємо навколішки до пачок. Обідали стоячки, бо не було вільного стола.

25. липня.

Прийшов віритель за грішми, які вже давно дістав. Хотів я показати йому посвідку. У бюрку її не було; щезли мої папери. „Папери, прошу пана? — спитала служниця — ми пакуємо ними". Треба було перекидати всі скриньки. В десятій найшов я посвідку, в яку загорнули філіжанку!

26. липня.

Нині відїзджають крихкі предмети до мешкання Бамберґера. На кожній скриньці напис: „Позір! Крихке!" Але предмети в скриньках не вміють читати. Сервіс на 12 осіб належить уже до споминів. Жінка переконує мене, що зможе докупити розбиті куснї до комплету.

27. липня.

Запросили мене на офіціяльну вечеру. Шукав я за смокінґом. Його запакували з іншою гардеробою у нафталіні. Після півтретя годин видобув я його, але не можна було його одягнути. Один приятель змилосердився і позичив свій. Виглядав я у Ґранд Готелі страшно куций.

28. липня.

Жінка порадила, щоб я не ночував дома, бо ванну треба забрати із собою.

29. липня.

Спав я в готелі. Снилось мені, що сплю у перевозовому ваґоні між кріслами з поломаними ногами, розбитими скриньками, фортепіяном з пірваними струнами і розторощеною посудиною.

31. липня.

Скажена біганина. У новім мешканні скрізь солома. Нема ні ґазу, ні телефону.

1. серпня.

Від досвітка я на нотах. Приїхав перевозовий ваґон. Носії — зручні хлопці і не розумію, як могли розбити велике дзеркало. Один з них сказав: „Це нещастя. Сім літ не будемо жонаті".

Стою при воротах дому і доглядаю всього. Сів я у фотель на вулиці. Все мені байдуже. Пізно вночі сидимо на скриньках у хаті. Треба світити свічку. Мешкання чудове — всі вікна на вулицю і вид на Дунай.

Але я волію ночувати в готелі.

З *мадярської* мови пер. *а. б.*

Як собі Гнилички і Сухівці „Народні Доми" будували.

(Репортаж з організаційного життя Збаражчини).

У нашому народі приховані величезні внутрішні творчі сили. Якщо їх вміло викликати і спонукувати до діяння, з нашим народом можна створювати справді великі і розумні речі. Якби існували для цього відповідні політичні обставини, особливож, якби наш нарід мав повну волю самостійного діяння, нема сумніву, що наша Батьківщина сталаб за кілька десятків літ одною з найбільше могутніх культурнотворчих потуг на сході Европи. Наш нарід справді дуже талановитий і є здібний осягати власними силами і власною винахідчивістю величаві культурні здобутки.

Є собі напр. у Збаражчині містечко — **Нове Село**. Хто в краю знає щонебудь про Нове Село? Я певний, що багато читачів оце вперше з цих рядків взагалі довідається про його славне існування. Нове Село далеко від Львова. Нове Село само робить в окрузі свою добру організаційну роботу. Нове Село має амбіцію бути **містечком**. Не дуже це вдається, бо зраджує його вже сама фатальна назва: Нове **Село!** Всежтаки є тут суд, почта, аптика, постерунок поліції, двох лікарів і 3 адвокатів. Навіть — „Каса Хорих"! Новоселецька округа обіймає 23 села. Далеко від Львова і майже без звязку з центром у новоселецькій окрузі всежтаки діються цілком гарні речі.

Довговіковою злою долею нашого села було напр. те, що була в ньому **коршма**, отой страхітливий боляк на нашому народньому організмі. Пишалася вона часто-густо по самій середині села, висмоктувала з народу не тільки гріш і достаток, але й його фізичну та моральну силу. За народній гріш злуплений в коршмі коштом селян жиди закуповували цілі міста, розводили свої банки і крамниці, вчили дітей, захоплювали промисл і торговлю, опановували наш нарід економічно, на ньому сиділи. Ті добрі жидівські часи кінчаться. І то — безповоротно!

У Новоселеччині коршми пощезали, а де ще зберіглися, там поховалися в сутінках, у глухих сільських кутах. Зате в окрузі йде від десятка літ самочинна, стихійна, просто непереможна акція будувати собі **Народні Доми.** Мати свій власний Народній Дім — нині кожне тутешне село відчуває як свій моральний обовязок і просто приймає це за свій „пункт гонору". Ось-так, посередині того чи іншого села Новоселеччини за минулих 10 літ виросла замість коршми вже неодна міцна народня станиця. Вичислю декотрі цікавіші випадки:

В Новім Селі поставлено „Народній Дім" ще в 1914 р. Він розмірно малий (партеровий) і далеко вже не вистарчає для організаційних потреб містечка. Також ще в 1914 р. поставлено „Н. Д." у **Токах.** Цей будинок (теж партеровий) був первісно призначений тільки для вжитку **кооперативи; далі перебудовано** його **на „Нар. Дім" — т. зн.** добудовано салю для **вистав.** Дім не вистарчає і Токи мали поставити собі великий поверховий будинок, але перешкодили справі відомі „токівські події". Село **Лисичинці** поставило собі перед кількома роками величавий поверховий будинок, один із найбільших „Нар. Домів" у цілій Збаражчині. В **с. Кошляках** викінчили „Н. Д." у 1933 р. Маленьке сільце **Пеньківці** (80 „нумерів", ок. 350 мешканців) поставило собі дуже гарний „Н. Д.", щоправда невеликий, але взірцево уряджений. **У с. Скориках** положено вже фундаменти під великий поверховий „Н. Д." (20×14 метрів). У с. **Терпилівці** посвячено в 1928 р. фундаменти під великий поверховий будинок „Н. Д.", — „вигнали" його в гору вже до половини, а далі, „тимчасом" не вистарчило грошей отже прикрили провізорично партерові мури дахом і покищо послугуються тим, що мають. Село **Лозівка** бореться вже від кількох літ за признання будівельного пляну для величавого „Н. Д."; кілька разів їм пляни змінювано, мовляв „у селі нема потреби для такої камениці" і покищо справа ще затягається.

Як ті речі на місцях робиться — це видно на гарних, просто взірцевих прикладах, що їх дають два села новоселецької округи, **Гнилички** і **Сухівці,** одні з найбідніших у цілім збаразькім повіті.

Село **Гнилички** має якихсь 200 „нумерів", ок. 850—900 душ. Ціле село має в сумі ок. 1400 моргів грунту. В порівнанні з такими „кулацькими" Токами (7000 моргів землі) або Гнилицями (4000 моргів) Гниличк**и** є справжнім бідняком. Проте, вибудували собі великий „Н. Д." — аж любо глянути! Це гарний поверховий будинок, зроблений на основі плянів будівничого п. Тимчука з Коломиї. Будинок ще невикінчений і треба буде ще чимало праці, щоби його викінчити якслід. До нині село вже виплатило за будову поверх 15.000 зол.! Треба ще буде яких добрих 10.000, щоби його викінчити до решти. Над будовою свого „Н. Д." гниличани думали і призадумувалися ще перед 10 літами. Справа йшла спочатку дуже пиняво і важко. Але далі взялися за справу не на жарти і дім таки поставили. Найперше з важкою бідою видобули від громади площу під „Нар. Дім". Завязався „Будівельний Комітет". Важко в тій справі називати якісь передові імена гниличанських громадян; свідомо не називаю нікого, щоби нікого не оминути, а то требаб було вичислювати добрих три десятки прізвищ. Все це місцеві господарі, люди середнього віку, свідомий актив села. З якою жертвенністю і солідарністю село будувало свій дім свідчать напр. такі факти: камінь під фундаменти (26 стосів) звозили з с. Шельпак — віддалених від Гниличок добрих 7 кільометрів. Робилося це т. зв. „толокою", отже виїздили по камінь зі села одного дня всі фіри, що тільки могли возити. Пісок до бетону звозили аж з Волині з с. Плиски, віддаленого 14 кільометрів. Далі поставили собі цегольню і самі випалили 40.000 цегли. Потім справа на якийсь час застрягла, виглядало на те, що село взялося за річ, якій несила буде дати раду. За деякий час скликано загальні збори і тут на місці після нарад і взаємних підбадьорувань присутні зразу задеклярували на будову дальших 132 долярів. Вистаралися швидко потім дозвіл на збірку в селі — збірка дала чергових 170 долярів. Поведено сильну агітацію між земляками в Америці, зрештою з поважним успіхом, бо сама Америка дала 750 долярів. Дала вже — і обіцює ще! Справу поведено так, що навіть багато умираючих почувалося до обовязку записувати в завіщаннях по 5—10 долярів на будову „Н. Д.". Зрештою кількалітні доходи з усіх імпрез села, з усіх вистав, концертів, фестинів, тощо, йшли виключно на ту ціль. Так призбирано багато понад 10.000 зол. Силу доброго зробило в тій справі місцеве жіноцтво, а конкретніше: місцевий „Союз Українок". Як звідкись централя „Союзу Українок" у Львові моглаб черпати важні докази на потребу організації нашого жіноцтва, то ідеальний просто приклад можна найти в таких саме забитих дошками Гниличках. Біда тільки, що гниличанський „Союз Українок" як на зло не знає що таке.. фемінізм!

Таким чином поставлено фундаменти а далі, зведено партер. Станула проблема: „тягнути" поверх зараз, чи „тимчасом" прикрити провізорично дахом тільки сам партер. Побідила концепція: „тягнути" поверх зараз! Почалася дальша фаза праці. **Забракло ще яких 60.000 цегол.** Перших 40.000 випалили самі. Решту треба було дозвожувати. І гниличани почали звозити цеглу. Нелегка це була справа. Але це варто було бачити: бувало, в осінну непогоду, коли вже не так тиснули господарські роботи, село їздило „толокою" по 25—30 фір до Збаража чи десь аж поза Збараж на 27 кільометрів віддалі по цеглу! Звідтам привезли понад 30.000 цегли. Їздили теж по неї до Підволочиськ 19 кільометрів. Їздили і до сусідніх Гнилиць, взагалі скрізь, де тільки можна було відповідну цеглу дістати. І так призбирали решту. Далі отщо: ціле село робило все це **даром!** Місцеві майстри, мулярі, теслі, столярі, тощо, виконували свої роботи цілком безплатно. Звожено весь будівельний матеріял теж даром. З кошторису будови дому відпали осьтак видатки за роботу майже вповні. Нині „Н. Д." уже стоїть під бляхою — а на другий рік буде його святочне відкриття. Від того часу будуть мати де поміститися всі місцеві українські товариства і установи: „Просвіта", „Союз Українок", „Сільський Господар", кооператива „Сила", рух. тов. „Луг" і зорганізовані при читальні „Просвіти" — хор, духова орхестра, аматорський гурток. Рівнобіжно з будовою „Нар. Дому" організаційне життя села розвивалося дуже гарно. Автор цих рядків мав змогу бути в цім селі в неділю 28/VII. на фестині; варто було подивитися хочби на одні тільки вправи місцевого „Лугу" чи вправи тутешньої дітвори! Все те в прегарно підібраних подільських народніх строях, все це роблене виключно „для себе", без найменших претенсій і сподівань на те, що хтось з посторонніх все це буде бачити, подивляти і — описувати. Та й який репортер — крім цілком випадкового — попаде колинебудь до якихсь Гниличок, віддалених 19 кільометрів від найближчої залізничої стації? Виводячи свій „Луг" чи влаштовуючи інші організаційні імпрези ідейний провідник села студ. п. Процик напевно не сподівався, що в слітну негоду випадок наведе йому на фестин несподіваного репортера...

Трохи гумористично будували спочатку свій „Нар. Дім" сухівчани! Сухівці — хто зна чи не найбідніше село у Збаражчині. Має воно всього 140 „нумерів", яких 700 мешканців і 700 моргів грунту. Але всеж — „вигнали" поверховий великий будинок, просто диво, як це зробили! Почалось воно від великої сварки; село поділилося на дві партії — буквально, на „схід" і на „захід"! Одначе проблема „Сходу" чи „Заходу" не мала тут того ідеольогічного підкладу, що його тій справі надає націоналістичний „Вістник", або наші церковні „східники" і „західники". Пішло про речі трохи вужчі. Село є якось так збудоване, що поділяється на східну і західну половину. Отже приклонники „сходу" хотіли мати дім на своїй половині села, а „західники" на своїй! І так село захопилося будовою „Нар. Дому", що купили відразу дві площі під будову, одну на „заході", а другу на „сході" — обидві площі у віддалі від себе буквально на... 150 кроків! І чого доброго, якби не більш поміркевані, старші люди, булиб запалені сухівчани поставили собі два „Народні Доми" відразу! Дійсно-ж! Оповідають тутешні, що коли доводилося бувати на загальних зборах села в тій справі, можна було глибоко зажуритися. А часом сердечно сміятися. Як випало. Сухівчани народ запальний і сильно собі ті зі „сходу" і ті зі „заходу" скакали до очей! Ба, обидві партії виписували на себе несотворені речі до американських земляків, аж врешті Америка перестала посилати гроші! Обидві партії спроваджували навіть до села ріжні будівельні комісії, приходили на збори з науковими і фаховими „паре", котра сторона села надається краще; їздили з тим навіть аж до „самого" Львова! Голова „Просвіти" Гр. Білоус мав немало турбот заки вивів справу на чисте. Вирішилася вона як завжди „віа факті", — західники попросту почали будувати самі. І поволі село всежтаки втихомирилося, пристрасти лягли, „східники" ще якийсь час ремствували і „бочилися", а далі, і самі принялися за роботу. Селяни деклярували хто як міг — в міру маєткової спроможности — по 500, 1000, 1500 штук цегли, роботи й тут виконувалося дарово, багато й тут помогла Америка. Осьтак звели поверховий будинок, 18×13 метрів, щось, чим село має повну підставу перед людьми хвалитися. Небагато таких „Народніх Домів" у Збаражчині! Коли порівняти маєткові спроможности тутешніх сіл, то такі скажім Токи, дука на 7000 моргах землі, повинні би „висадити" будинок бодай у 5 поверхів! Алеж не треба аж так добре. Нехай би був бодай такий як у Сухівцях, але — щоби уже був!...

Нове Село і його округа далеко від Львова. Про себе писати новосельчани не люблять, — „щоб люди не гадали, що любимо хвалитися", як висловився один з тутешніх діячів. На завваження, що **повинні** писати, бо це ніяка хвальба, але **обовязок** інформувати провід у Львові про життя „на місцях", бо чей-же робиться тут розумну і потрібну роботу і Львів **може** помогти в неодному й усунути ті чи інші перешкоди, відповів: „та що вже там турбувати людей у Львові нашими дрібними справами... Славити Бога, якось ще самі дриґаємо"...

Зенон Пеленський.

Збирайте датки і дарові книжки для заспокоєння духових потреб наших заточенців і шліть на адресу Т-ва „Просвіта" у Львові, Ринок 10 I.

НОВИНКИ

— ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла".

— Пожежа. У Берлині (Брідщина) в господарстві Івана Біловича вибухла пожежа. Згоріли чотири хати, 3 стодоли та стайня. Загальна шкода 9.500 зол.

— Потонув у ставі. Службовець прокуратури в Бережанах Йос. Тарібек вибрався з товаришем каяком на прогульку на місцевий став. Сильний вітер перевернув каяк 50 м. від берега. Тарібек потонув, товариш його врятувався.

— Вкрали памятник. У місцевості Кор. Градец на Моравії невідомі люди вкрали памятник, поставлений для вшанування погибших у бою в 1866 р. Нічю розібрали великий памятник і звезли вантажним автом.

— Як пропав історичний нашийник. Один з ню-йорських ювелірів виставив за вікном нашийник, який колись носила Марія Антоанета; при ньому приклав він документ на доказ, що ця історична памятка правдива. Крім цього видко було ціну 100.000 долярів. Цією памяткою зацікавились два панки, що ввійшли до крамниці, спрямували револьвери до крамничної служби, опорожнили виставу і вийшли. Заки поліція встигла прибігти на поміч, грабіжники вже були далеко.

— Подружий обманець у великому форматі. Румунія має теж свого Дон Жуана. Зветься він Константин Манев і живе (може вже перенісся тепер у краще місце) в маленькому місточку Моіності біля Букарешту. Його спеціяльність — жінóцтво. Головно таке, що хоче вийти заміж і має деяке віно. Він вичитував роками уважно часописні оголошення і починав листуватись. Більш як 300 жінок повірило в поважні наміри „барона" (такий титул завсіди потрібний при таких інтересах). Заручувався, виставляв чеки (фальшиві), брав у заміну чеки — правдиві і щезав з готівкою. 80 разів оженився і втікав, коли дістав потрібні гроші. Щойно тепер поліція взяла його під свою опіку. 297 заречених і 80 жінок виступить проти Манева на суді. Важко їм буде погодитись: якій відступити такого кандидата. Тимбільше, що він точно записував усі свої рахунки і їх певно відчитають на розправі.

— Тайна сейфу Гудінія. Ню-Йорк мав цими днями таку циркову сензацію. Вдова по славнім престидигітаторі Гудіні, що відчиняв усякі замки і виплутувався з усіх ланцюгів, рішила нарешті кілька літ після смерти свого чоловіка відчинити його сейф. Ця каса з претаємним замком могла мати якісь скарби, тимто на шлюсаря вибрали другого такого штукаря Чарльза Кертнея, що відчиняє всі замки і навіть як володав умів відчиняти сталеві шафи на потонулих кораблях. Кертней відкрив тайну Гудінія до 15 хвилин; у сейфі було невидне місце, що мало пружину, яка відчинялась магнетом. У сейфі Гудінія не було нічого цікавого.

—o—

ДИВОГЛЯДИ.

7 МІСЯЦІВ ЗА ДРУКАРСЬКУ ПОМИЛКУ.

У німецькому місті Лєррах станув цими днями перед судом власник друкарні, де друкують один денник. У газеті був передрук одної відозви, що кінчилась звичайним окликом „Гайль Гітлер!" У газеті зробили помилку і видрукували „Гайльт (вилікуйте) Гітлер"! За букву „т" додану на кінці слова власник друкарні дістав 7 місяців вязниці.

СМІЛИВИЙ КРАВЕЦЬ.

У Новім Південнім Уелсі трапилася цими днями така сцена. У одному містечку із клітки мандрівного цирку вирвався лев. Клітка стояла на прилюдному місці. Лев не втік з неї, тільки сів у дверях відчинених грат. Люди втікали перелякані. Саме тоді вийшов з одного шиночку напроти сильно підпитий кравець. Він спокійно підійшов до льва і копнув його черевиком з вигуком: „А ти, пройдисвіте, що тут робиш!" Лев переляканий утік до клітки, яку можна було аж тоді зачинити.

„РОСІЙСЬКІ" ТАНЦІ.

На міжнароднім конкурсі танців у Льондоні найбільше признання дістали виконавці українських танців і кавказьких. Про це згадувала вся преса, між іншим і деякі польські часописи. Але ілюстрований варшавський журнал „Свят" подаючи знимки цих танців, де так і видно народні українські одяги підписав, що це танці „російські". Цікаво знати: з „політичних" оглядів чи попросту з неграмотности.

—•—

СПОРТ.

УКРАЇНА — ПОГОНЬ (СТРИЙ) 5 : 2 (3 : 1).

Україна: Гуцул; Зелінський, Воробець; Підлісецький, Гошовський, Якимів; Цимбала, Мікльош, Лисик, Кравеський, Сиротюк. Очікувані з зацікавленням змагання між цими дружинами, закінчилися вповні заслуженою перемогою української дружини. Була вона за вийнятком перших 20 хвилин, дружиною безперечно кращою передовсім в нападі. Напад працював вміло і плинно, як за „давних добрих часів". Душею був Мікльош; є це грач високої техніки і коли має добрий день, то нагадує своєю грою віденських заволовців: Знаменитий дрiблер, все поданий мяч доходить прецизно до адресата і що найважніше є це грач дуже спокійний і вся акція виходить йому легко, без великого напруження. Противенством до нього є Кравеський, який вправді багато працює, але з цеї праці не все є користь, бо він грає нервово, часто без плину і під воротами набає... тратить голову, а пех хоче, що саме на нього припадає часто роля „екзекутора" і тоді грач цей з правила заводить. Лисик вже відспівав свою пісню. Вправді тут і там ще загре як це було колись, але на обі половини гри вже не вистарчає йому сили. Оба крилові вдоволили глядачів дуже доброю грою. Сиротюк був дуже скорий, стріляв 3 (три) голі, з чого два були першої марки. Цимбала розумно уставлявся, з своїми пресними центрами створював багато грізних ситуацій. Помiч грала добре. Підлісецький працьовитий, як звичайно, дебют Го... ького можна уважати за удатний. Якимів вдоволив. В обороні Воробець належав до найкращих змагунів на грищі і на нім спочивав цілий тягар дефензиви. Зелінський вдоволив лише... ох та ліва нога... Гуцул без заміту, в пропущених воротах вини не поносить. Погонь — це типова провінціональна дружина, скора, остра і більше нічого. Понад позем вибивається Легашевскі в нападі. — Зпочатку мають гості перевагу і вже у 2' добувають ворота. Около 20' приходить Україна до голосу і натискає у 29' добуває Сиротюк вирівнуючі ворота, а в 33' цей самий грач гарною „головкою" стріляє другі ворота з неменше гарної центри Цимбали. Україна має рішучу перевагу і в 40' Мікльош з віддалі стріляє в сітку і 3 : 1. По зміні гра доволі гостра. Погонь з початку грізнійша від України, потім опадає з силах, в 26' Сиротюк підвищує до 4 : 1 на чотири хвилини противник стріляє другі ворота. До кінця перевага чорно-червоних і в 40' Цимбала добуває головкою пяті ворота по розі Сиротюка і усталює кінцевий вислід. Суддював дуже добре п. Тарчинський. Вплив около 900.—.

МИСТЕЦТВА ОКРУЖНОЇ ЛІГИ.

Львів. Гасмонея—Лехія 2 : 1 (0 : 1).

Львів. Чорні—Погонь I. Б. 5 : 0 (2 : 0).

Перемишль. Чувай—Польонія 5 : 1 (1 : 1)

ЗА ВХІД ДО ДЕРЖ. ЛІГИ.

Вильно. ВКС. Сміґли—Котвіца 2 : 1 (1 : 1)

ЛІҐОВІ МИСТЕЦТВА.

Варшава. Погонь—Польонія 4 : 2 (0:0).

Краків. Варшавянка—Гарбарня 1 : 0 (1:0)

Катовиці. Рух—Шлеськ 4 : 2 (3:2).

Познань. Варта—Висла 3 : 2 (2:0).

МІЖНАРОДНІ ЗМАГАННЯ.

Краків. Уйпешті—Краковія 3 : 2 (1:0).

—o—

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ.

„НОВА ХАТА", двотижневий журнал для плекання домашньої культури. Рік XI. Ч. 15—16. Львів серпень 1935.

„КОМАР", журнал сатири і гумору. Ч. 31. Рік III. Львів, 4. VIII. 1935.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.

Нечинний.

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 5. VIII. год. 8 веч. „Панна жолопа з даху".

Вівторок, 6. VIII. год. 8. веч. „Панна жолопа з даху".

Цирк Станевських при вул. Пелчинській:

Понеділок, 5. VIII. одна вистава в год 8·15 веч.

Вівторок, 4. VIII. дві вистави: в год. 4·30 попол. і 8·15 веч.

Кіна.

АДРІЯ: Знеславлена" і „Світла Адрії".

АПОЛЬО: „Для тебе співаю" (I. Кепура).

АТЛЯНТИК: „Кохання матуристки", „Тобоган".

ВАНДА: „Деревляні хрести" і „Ніч для Тебе".

ҐРАЖИНА: „Циганські мельодії".

КАСІНО: „Мужчини в небезпечнім віці". „Останній сигнал".

КОЛІСЕЙ: Нечинне.

КОПЕРНИК: „Від вечора до півночі".

МАРУСЕНЬКА: „Біробіджан" і „Іскор".

МІРАЖ: „І що дальше сіра людино".

МУЗА: „Гра змислів".

ПАКС: Нечинне.

ПАЛЯС: „30 днів княжною".

ПАН: „Жінка на одну ніч" і „Міс Фльобра".

РАЙ: „Весела Зузанна" (Ліяна Гарвей).

СВІТ: Нечинне.

СОНЦЕ: „Мадам Батерфляй" і ревія „Парада гумору".

СТИЛЕВИЙ: „Пімста пана Х." і ревія.

УТІХА: „У сітях бандитів".

ХИМЕРА: Нечинне.

Закордонне радіо.

Понеділок, 5. серпня 1935.

Відень (506,8) 17.35 Солісти (сп., фортепіян), 19.15 Трансм. із зальцбурського свята: „Козі фан туте" оп. Моцарта, 22.15 Орх. концерт, 23.40 Мельодії Пратеру. **Брно** (325,4) 18.35 Рос. романси. **Прага** (470,2) 12.30 Сальон. музика, 15.00 Квартет, 18.35 Форт. ресіталь Роб. Казадесуса. **Берлін** (356,7) 14.15 Від менуета до танга, 20.10 Популярна музика, 21.00 Вагнерові твори. **Франкфурт** (251) 16.00 Солісти (муз., сп.), 21.30 Бетовенові твори. **Кенігсвустергавзен** (1571) 12.00 Концерт, 18.00 Кантата муз. на стілю. **Штутгарт** (522,6) 21.00 Славянські мельодії, 21.30 Поезії та пісні надбалтійські. **Будапешт** (550,5) 13.42 Спів, 22.10 Циг. музика. **Міляно** (221,1) 11.30 Легка музика, 20.40 Симф. концерт. **Рим** (420,8) 13.10 Розр. концерт, 20.40 „Паріджі не Дорме" оп. Рапцата.

Вівторок, 6. серпня 1935

Відень (506,8) 17.25 Солісти (сп.), 19.30 Оперетові мельодії. **Братислава** (298,8) 18.00 Пісні мадяр. мужиків. **Прага** (470,2) 31.05, 15.00 Сальон. музика. 16.30 Військ. орх., 19.35 Два льонд. тріо Гайдна, 20.30 Чеські нар. пісні. 21.05 Ґітари. **Париж** (1648) 12.15 Популярна музика, 20.45 Вес. авдиція. **Берлін** (356,7) 16.00 Пісні, що радо слухаються (сопр, бас), 19.00 Пісні Реґера та Брамса (Бребек сопр., Дровін барит.). **Кенігсвустергавзен** (1571) 15.15 Пісні Р. Гагеля (Гес бар.), 22.30 Нічна музика. **Кельн** (405,4) 16.00 Маловідомі Брамсові твори, 20.10 Солісти, 20.20 Нім. нар. пісні. **Мінхен** (405,4) 11.00 Легка музика для села, 16.10 Соната на скр. і форт. g-моль оп. 121. Шумана. **Будапешт** (550,5) 12.05 Скрипка, 19.40 Мад. мельодії (сп. III. Пустай в супр. циг. орх.), 23.00 Кам. концерт. **Міляно** (221,2) 11.30 Легка музика, 20.40 „Джірофле-Джірофля" оп. Лекока. **Рим** (420,8) 17.15 Легка музика, 20.40 Концерт присв. творам Бокерінія.

Львівське радіо.

Понелонді, 5. серпня 1935.

6.30 Ранішня авд. 8.25 Практ. вказівки. 11.57 Сиґнал часу. 12.03 Метеорольоґ. вістки. 12.05 Полудн. денник. 12.15 Концерт. 13.00 Хвилинка для жінок. 13.05 Хвилина Ади Сарі з ґр. пл. 15.15 Біржа. 15.25 Експорт. 15.30 Концерт. 16.00 Для дітей: Корабель перепливає рівник. 16.15 Концерт солістів (скр., форт.). 16.50 Відзнаки за вірну службу (фраґм. із пов. А. Струга). 17.00 Рев. пісоньки та зі звуковиків із ґр. пл. 17.40 Спів (Ст. Зиіч барит.). 18.00 Гутірка Бр. Вінавера. 18.15 Концерт. 18.30 Спорт це виховання. 18.40 Сусп. хвилинка. 18.45 У Відні — ґр. пл. 19.15 Реклям. концерт. 19.30 Воєнська авд. 19.50 През. Мосціцький про свою співпрацю з марш. Пілсудським. 20.05 Фраґм. зі зізду леґіоністів у Краkові. 21.00 Веч. денник. 21.10. Шляхов кадрівки, 21.15 Пісні. 21.50 Белетр. новини. 22.00, 22.06 Спорт. вістки. 22.10 Мала орх.

Вівторок, 6. серпня 1935.

6.30 Ранішня авд. 6.50 Мельодії з ґр. пл.; у перерві ок. 7.30 Ран. денник. Спорт-тур. гутірка. 8.25 Практ. вказівки. 9.00 Фраґм. зі зізду леґ. у Кракові. 11.57 Сиґнал часу. 12.03 Метеорольоґ. вістки. 12.15 Концерт орх. 13.00 Хвилинка для жінок. 13.05 Хвилинка Пучінія з ґр. пл. 15.30 З ринку праці. 13.35 Музика з ґр. пл. 15.15 Біржа. 15.25 Експорт. 15.30 Сальон. музика. 16.00 Скринька ПКО. 16.15 Спів, музика. 16.50 Перші розовини Каден-Бандровського. 17.00 Фр. зі зізду леґ. у Кракові. 18.00 У піску побережжя (Аксельстерна). 18.10 Хвилинка поезії. 18.15 Воєнські пісні. 18.30 Техн. скринька. 18.40 Сільва рерум, мист. життя. 18.45 Ґр. пл., 19.15 Реклям. концерт. 19.30 Форт. ресіталь. 19.50 Акт. гутірка. 20.00 Львівські люди сприту. 20.20. Концерт військ. орх., 20.45 Веч. денник. 20.55 Образці з давньої та суч. Польщі. 21.00 Словно-муз. авд. „Перші дні польського війська". 22.30 Репортаж із траси шляхом кадрівки. 22.35, 22.41 Спорт. вістки. 22.45 Легка сальон. музика з ґр. пл.

За редакцію відповідає Олександер Костик   Видає Видавнича Спілка „Діло".   З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.